

ЧЕРНИЯТЪ КОРАБЪ

Месецъ августъ, лѣто Господ-
не 1841.

Тихиятъ бѣлъ Дунавъ мѣк-
нѣше бавно пресѣхвачи води.
Надъ ромънския градъ Браила
бѣ паднала мъртва тишина.
Къмъ пладне, на пристанището
спрѣ нѣкакъвъ голѣмъ корабъ.
Отъ него слѣзе сръбски офи-
церъ. Следъ формалноститѣ по
редовността на паспорта, той
се отпрати къмъ кея. Огледа се.
Къмъ него се приближиха два-
ма българи. Представиха му се:

— Константинъ Желѣзовъ отъ
Карнобатъ!

— Василъ Прокопиевъ отъ
Котелъ!

— Капитанъ Вучичъ отъ Бѣл-
градъ. Ида по ваша покана да
запишемъ доброволци за бунта
въ Нишъ. Има ли готови юнаци
да се биятъ?

— Готови сж, г-нъ капитанъ.

— А князь Раковски где е?

— Въ Браила. Чака ви.

— Да вървимъ...

И тримата се качиха на дву-
колката и конѣтъ препусна по
шосето къмъ Браила.

Когато стигнаха града, Вучичъ
не дочака Раковски, разгъна
увитото сръбско знаме, надѣна
го на единъ прѣтъ и се разви-
ка насрѣдъ чаршията:

— На оржие, братя бълга-
ри! Оттатъкъ Дунава всички
християни се събраха въ Нишъ
срещу невѣрницитѣ. Който има
юначно сърдце да се нареди
подъ нашето знаме! Свобода
или смъртъ...

Стълпѣха се любопитни люде,
дотърчаха всички хѣшове. Диг-
наха знамето, запѣха пѣсни. За
три дни подъ това знаме се сгру-
пираха около четиристотинъ до-
броволци, българи, вѣоржжени

